

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa „M.” Sp. z o.o. w T.
przeciwko Skarbowi Państwa-Prezesowi Sądu Rejonowego w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 marca 2016 r., którym zostało oddalone jej powództwo o zasądzenie od pozwanego kwoty 162 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 czerwca 2015 r. tytułem odszkodowania za bezprawne naruszenie konstytucyjnego prawa do złożenia skargi konstytucyjnej.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398³ § 1 pkt 3 k.p.c. W ocenie skarżącej doszło do nieważności postępowania przed Sądem Okręgowym, ponieważ skład sądu

orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa, z uwagi na to, że w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. W składzie rozpoznającym sprawę zasiadał sędzia sądu rejonowego, delegowany do Sądu Okręgowego przez Ministra Sprawiedliwości, a miejscem służbowym tego sędziego był Sąd Rejonowy. Delegowanie przez Ministra Sprawiedliwości sędziego Sądu Rejonowego do stałego orzekania w Sądzie Okręgowym było niezgodne z przepisami art. 10, 45 ust. 1 i art. 173 Konstytucji, a zatem tak delegowany sędzia powinien być wyłączony od orzekania z mocy ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, którego wymagania określa art. 398⁴ k.p.c., wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. przyczyną wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest nieważność postępowania, obejmująca podstawy wymienione w art. 379 k.p.c., występująca w postępowaniu przed sądem drugiej instancji. Niezależnie od możliwości powołania się skarżącego we wniosku na uchybienie procesowe, które wywołało nieważność, Sąd Najwyższy bierze przyczyny nieważności pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398 § 1 k.p.c., przy czym chodzi również o postępowanie drugoinstancyjne. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być oparty na

zarzucie nieważności postępowania występującej przed sądem pierwszej instancji. Kontrola ważności (nieważności) postępowania pierwszoinstancyjnego ma jedynie charakter pośredni i jest możliwa jedynie w sytuacji, gdy skarżący powoła się, w ramach drugiej podstawy, na zarzut naruszenia przez sąd drugiej instancji przepisu z art. 386 § 2 k.p.c. Natomiast wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien obejmować przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwzględnieniem obowiązku skarżącego do wykazania kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającego na jego oczywistości widocznej od razu, bez potrzeby wnikliwej analizy stanu faktycznego i uregulowań prawnych.

Wniosek skarżącej nie spełnia tych wymagań.

Z tych względów Sąd Najwyższy na orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw